

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/232/2016
Identifikačné číslo spisu:	1111244896
Dátum vydania rozhodnutia:	25.01.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1111244896.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne C. V., bytom M., zastúpená spoločnosťou FUTEJ & Partners, s.r.o., so sídlom Radlinského č. 2, 811 07 Bratislava, IČO: 35 955 341, v mene ktorej koná konateľ JUDr. Daniel Futej, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Národná banka Slovenska, so sídlom v Bratislave, Imricha Karvaša č. 1, 813 25 Bratislava, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 15 C 214/2011, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 28. apríla 2015 sp. zn. 8 Co 113/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne uznesením z 28. apríla 2015 sp. zn. 8 Co 113/2015 potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) z 8. januára 2015 č. k. 15 C 214/2011-234, ktorým žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 20 € (položka č. 7a Sadzobníka, prílohy zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov) za odvolanie žalobkyne proti rozsudku, ktorým bola zamietnutá jej žaloba o náhradu škody podaná v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

2. Proti uvedenému uzneseniu podala žalobkyňa dovolanie z dôvodu, že odvolací súd jej odňal možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p., (poznámka dovolacieho súdu: v zmysle Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 1. januára 2015 išlo o ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.; v ďalšom sa pod „O.s.p.“ rozumie Občiansky súdny poriadok v znení platnom do 30. júna 2016) a z dôvodu, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Žalobkyňa má za to, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom pre nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, keďže z uznesenia nie je zrejmé, voči akému rozhodnutiu ktorého súdu a kedy malo dôjsť k podaniu odvolania žalobkyňou. Súdny podľa nej nesprávne rozhodli o

poplatkovej povinnosti, lebo v čase podania žaloby bolo konanie o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. oslobodené od súdneho poplatku. Žiadala napadnuté uznesenie a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Žalovaná sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

6. Vzhľadom na to, že dovolanie bolo podané 7. augusta 2015, t. j. pred 1. júlom 2016, za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 239 O.s.p.

7. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, boli uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 (okrem iného) neplatili, ak išlo o uznesenie o súdnych poplatkoch. Žalobkyňa napadla dovolaním uznesenie, ktorým odvolací súd rozhodol o súdnych poplatkoch. Takéto uznesenie bolo v § 239 ods. 3 O.s.p. zaradené medzi uznesenia, v prípade ktorých je prípustnosť dovolania výslovne vylúčená. Prípustnosť dovolania žalobkyne preto v predmetnej veci podľa § 239 O.s.p. neprichádza do úvahy.

8. V danej veci by preto dovolanie bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. Žalobkyňa procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

9. Žalobkyňa tvrdí, že jej bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumel procesne nesprávny postup súdu znemožňujúci účastníkovi konania realizáciu jeho procesných oprávnení [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

10. Namietaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ale za tzv. inú vadu konania, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 111/1998). Na tom zotrvalo aj neskoršie zjednocujúce stanovisko R 2/2016; obsah spisu nedáva žiadny dôvod pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska - v dovolaním napadnutom rozhodnutí sú zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody.

11. Dovolací súd už v minulosti konštatoval, že ak je niektoré rozhodnutie (prípadne) nepreskúmateľné, neznemožňuje sa tým účastníkovi konania uskutočňovať jemu patriace procesné oprávnenia; ani vtedy nezostáva „procesne bezbranným“ (viď napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 1367/2015). Vo viacerých rozhodnutiach tiež uviedol, že ak je účastník konania presvedčený, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nedostatočne odôvodnené alebo preskúmateľné, má plne zachované právo namietat túto nesprávnosť v procesne prípustnom opravnom prostriedku (porovnaj rozhodnutia sp. zn. 3 Cdo 89/2011, 3 Cdo 145/2012, 3 Cdo 158/2012, 3 Cdo 648/2015, resp. 1 ECdo 10/2014). Ústavný súd sa v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 „väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“.

12. Dovolací súd uvádza, že samotným vyrubení súdneho poplatku sa strane sporu neodníma žiadne procesné oprávnenie a nedochádza k odňatiu jej možnosti pred súdom konať. Strane sporu zostávajú v plnom rozsahu zachované všetky jej procesné oprávnenia a vyrubenie súdneho poplatku na tom nič nemení. Na tomto závere zotrváva dovolací súd aj v preskúmvanej veci a poznamenáva, že k rovnakému právnomu záveru dospel vo viacerých sporových veciach (viď napríklad sp. zn. 1 Cdo 218/2014, 2 Cdo 151/2015, 3 Cdo 688/2015, 4 Cdo 468/2014, 7 Cdo 461/2015 a 8 Cdo 27/2016).

13. K námietkam žalobkyne o nedostatočnom odôvodnení uznesenia súdu prvej inštancie, nakoľko z neho podľa žalobkyne nie je zrejmé, voči akému rozhodnutiu, ktorého súdu a kedy malo dôjsť k podaniu odvolania žalobkyňou, dovolací súd uvádza, že v danej veci ide o rozhodnutie o poplatkovej povinnosti. Odôvodnenie spočívajúce len v citácii aplikovanej právnej úpravy zákona o súdnych poplatkoch vyhovuje požiadavke dostatočného odôvodnenia a nenapĺňa intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom.

14. Dovolacia námietka o nerešpektovaní ústavného princípu právnej istoty tým, že iný senát odvolacieho súdu rozhodol v skutkovo a právne totožnom prípade odlišne, nie je opodstatnená. Dovolací súd uvádza, že pokiaľ by aj nastala situácia, v ktorej majú dva senáty odvolacieho súdu na riešenie istej právnej otázky rozdielny názor, neznamená to, že by v danom prípade porušili princíp právnej istoty a z neho prameniacu možnosť strany predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Za prekvapujúce je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvej inštancie (viď tiež uznesenie odvolacieho súdu zo 17. septembra 2009 sp. zn. 3 Cdo 102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných („nových“) dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, pričom strana v danej procesnej situácii nemala možnosť namietať správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (viď uznesenie odvolacieho súdu zo 14. júla 2011 sp. zn. 5 Cdo 46/2011). V danom prípade ale rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie nevyznieva ani prekvapujúco, ani nečakane - súdy oboch stupňov založili svoje rozhodnutia o poplatkovej povinnosti žalobkyne za podané odvolanie na rovnakých skutkových a právnych záveroch.

15. Dovolací súd vyššie uvedené dopĺňa poukázaním na záver ústavného súdu, podľa ktorého „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“ (viď IV. ÚS 196/2014).

16. Pokiaľ žalobkyňa namieta vecne nesprávne rozhodnutie odvolacieho súdu, je potrebné uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) bolo relevantným dovolacím dôvodom, avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p.) nezakladalo (súčasne) aj prípustnosť dovolania. Právne posúdenie veci je totiž realizáciou vlastnej rozhodovacej činnosti súdu, ktorou sa strane neodnímali žiadne procesné práva, ktoré jej Občiansky súdny poriadok dával. V dôsledku toho by posúdenie, či dovolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. rozhodnutie z 29. júna 2010 sp. zn. 1 Cdo 62/2010, z 29. novembra 2010 sp. zn. 2 Cdo 97/2010, z 9. júna 2011 sp. zn. 3 Cdo 53/2011, z 24. mája 2011 sp. zn. 4 Cdo 68/2011, z 3. mája 2011 sp. zn. 5 Cdo 44/201, z 23. júna 2011 sp. zn. 6 Cdo 41/2011, zo 14. augusta 2013 sp. zn. 7 Cdo 17/2013).

17. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobkyne nebolo možné vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol.

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods.

3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie vo veci samej prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

20. V časti výroku o trovách dovolacieho konania rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.